Texto: Manuel Lledó Galvañ
Foto: Archivo Cofradía

La realitat que ens envolta

La realidad que nos rodea

RESUM

EL patiment humà no pot deixar indiferent a aquells que senten que la Setmana Santa és un moment de reflexió sobre la trobada i la proximitat amb els més necessitats. Cada processó significa no deixar de costat els problemes aliens i no sentir indiferència davant del dolor, sinó ser consol i ajuda allí on més es necessite.

PARAULES CLAU

Reflexió, trobada, consol.

RESUMEN

EL sufrimiento humano no puede dejar indiferente a aquellos que sienten que la Semana Santa es un momento de reflexión sobre el encuentro y la cercanía con los más necesitados. Cada procesión significa no dejar de lado los problemas ajenos y no sentir indiferencia ante el dolor, sino ser consuelo y ayuda allí donde más se necesite.

PALABRAS CLAVE

Reflexión, encuentro, consuelo.

Com saber exactament quan va començar tot açò? Tracte de recordar quin és el primer record que puga albergar la meva ment del Pas de l'Hort, però és realment complicat. És com tractar de trobar una imatge del primer pas o de la primera paraula, perquè és així, vaig néixer i em van ficar la vesta de la nostra Confraria.

Impossible trobar el primer, ni el segon ni el tercer, és una vida plena de records i tots ells bonics. Però sense cap dubte, el moment que em ve a la ment, com si fos un reflex, i sincerament, m'encanta que així siga, és una imatge meva de petit amb la vesta, al menjador de la casa de la meva àvia.

Tampoc recorde quants anys porte ajudant a processionar la imatge del Pas de l'Hort, al igual que el meu oncle i el seu pare (el meu padrí) abans d'ell. No obstant això, sí altres coses. Sé que no serveix de res si ens limitaren a veure la Setmana Santa com a una festivitat aïllada. Si no serveix de reflexió, si quan el divendres sant el Pas de l'Hort torna al Museu i nosaltres a casa, no ha servit per a plantejar-nos que hem fet malament, bé o que podem millorar...no estarem fent bé les coses. I en tot açò, la imatge que portem de Jesús al Getsemaní, té molt a dir.

Ha sigut un any convuls, de problemes socials, de mirar cap a altre lloc, amb gent ofegant-se a la mar, de murs per a separar persones o incendis provocats a la natura. Veiem al desconegut i al necessitat com a Jesucrist a l'hort, despullat de glòria i esplendor, derrotat i humiliat. I no som capaços de ser l'àngel que acudeix a reconfortar-li davant del sofriment de la propera crucifixió.

Si cada any millorem una sola cosa de nosaltres i ajudem al necessitat, farem un món millor, si no, serem com els apòstols que es queden dormint davant el sofriment.

Tota pedra fa marge. Gràcies, Ignacio Martínez Candela i Carmen Asencio Guilabert per fer-me de l'Hort.

